

VELJKO MARGIĆ

Kako nam je bilo u klubu od 1937. do 1941.

Svlačionice; iako je naš "Jadran" imao jedan od najljepših domova u zemlji, za nas mlade veslače nije bilo baš tako. Članovi uprave i stariji veslači imali su svoje svlačionice na prvom katu gdje su bili lijepi ormarići i krasan salon u kojega smo mi mlađi teže ulazili. Mlađim je veslačima svlačionica bila u hangaru gdje su bili čamci, pokraj male radionice za majstora kluba ispod stubišta. Bio je tu jedan veliki stalak koji je koristio kao vješalica te veliki sanduk gdje smo odlagali našu obuću. Zimi nam nije bilo baš najbolje, no ljeti je bilo bolje pa smo čak zaboravili gundati na one starije u salonu, na prvom katu.

Moram naglasiti kako se ne sjećam da smo u toj našoj svlačionici imali problema s nestankom stvari. Kućno dežurstvo; u klubu bilo je obvezno dežurstvo iako smo imali domara- majstora kluba. Svi veslači, osobito mlađi, smjenjivali su se u dnevnim dežurstvima. Dežurni je veslač vodio brigu o dolasku veslača, izlasku na vodu, pranju i sušenju čamaca, iznutra i izvana. Trebalo je dobro obrisati maškete i šinu karela, upisati se u knjigu izlaza, o svim je havarijama trebalo izvijestiti majstora kluba i vođu kluba, poznatog Enza Prešića koji je vodio brigu o svim čamcima te donosio mast i ulje da se pri svakom izlazu podmazuju šine i vesla. Dežurni je određivao veslače koji bi svakoga dana očistili dom, osobito stubište koje je moralo biti poput onih u salonima najljepših brodova. Duž stubišta je bio držač od mjedi koji se svjetlao svaki dan. U početku nam je bilo neobično da to činimo, ali smo kasnije to svi prihvatili i divili se tom redu i sjaju.

Zimski trening; zimi se treniralo u hangaru koji smo češće upotrebljavali za igranje "ping ponga". Trenirali smo na jednoj spravi zvanj "žaba" koja je imala pomično sjedalo i samo jedno veslo pričvršćeno za "mašketu". Tim se mehanizmom moglo regulirati manje ili veće opterećenje vesla. Bilo nas je koji smo se pravili da smo nešto jači od drugih, ali je to primijetio naš trener Poldo Grbac pa nam je svako toliko stiskao tu spravicu da nam bude što teže vući veslo. Postalo nam je jasno da se moramo malo primiriti. "žaba" je izazivala i smijeh; kada smo veslali naglije, ona bi se prilikom svakog zaveslaja pomakla s početnog mjesta, ponekad i par metara. Sve se to radilo sa zadovoljstvom, bez poteškoća. Bilo je i drugih dogodovština, igranja, kupanja i druženja u klubu, često od jutra do mraka.